



Иван Вазов

Болната змия

(П.С.)

С нозе от ход и лутане подсечени
по урва качвах се една.
Внезапно в камъняка там напечени
змия отровна ме клъцна.

Но зъбите изляха на обувката
ядът си лют, неизлечим.
На халос ѝ отиде ней цалувката,
останах читав, невредим.

Пребих, стъпках змията отватителна
и пътя си поех без шум...
Аз знам влечуга друга, зла, язвителна,
срещал съм я на моя друм.

Тя неведнаж хапала е краката ми –
и с колко ярост, злъчка, бес!
Но тя е болна – жали я ногата ми,
и аз я не стъпках до днес.

Изпитвам християнско състрадание
към таз озлобената гад,
и мисля, колко мъка, бол, страдание
ней струва всяк изригван яд.

(Певец безвреден, тих, и брат на слабите,
не съм помислил нивга аз,
че бих дигнал у змиите, у жабите
такъва идрофобски бяс).

О, господи, във таз душа изгризана
от злоба – твоя мир всели:
калаврата ми цяла е пронизана
от толкова зъбчета зли!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4742>]